

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Tertia. De Divisione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

latissime patet, dicendo homo est substantia, sed quia hoc soli homini non convenit sed etiam angelo, addes est substantia corporea, ubi tamen statim advertes non solum hominem esse substantiam corpoream sed etiam lapidem, dices, homo est substantia corporea vivens, nec hoc adhuc sufficere videbis cum etiam plantae vivant, unde addes vivens & sentiens, sed & hoc commune adhuc est brutis & bestis, hinc necessarium addere debebis rationalis, quo facto videbis totam hanc collectionem converti cum homine, qui verè describitur quòd sit substantia corporea, vivens, sentiens & rationalis. Secundò modò videlicet per Collectionem inquiritur definitio sic; Sumantur individua alicujus speciei infimae rei, videlicet definiendae & considerentur exactè praedicata in quibus illa inferiora conveniunt, aliis quibuscunq; seclusis, illa praedicata singillatim expressa erunt definitio rei propositae, verbi gratia si velis definire hominem, statuas tibi ante oculos Petrum, Paulum & Joannem &c. & videas in quibus illi essentialiter conveniant, & statim videbis quòd essentialiter conveniant praecisè quibuscunq; aliis per animalitatem & rationalitatem, adeòque definitionem habebis quòd homo qui est species infima sit animal rationale. Quòd si alicui hi modi investigandi definitionem non placent, consulat Galen. lib. 1. de sanit. tuenda. & lib. 1. de differentia morb. ubi alium insinuat modum quem etiam observasse Doctorem docet Maltrius, Primò igitur accipe etymologiam nominis rei definiendae, quam ad omnem scientiam & cognitionem ex Aristotele ante omnia necessariam docui supra, secundò considera sub quo genere res definienda contineatur, quòd facile apprehenditur ex proprietatibus generis, Deniq; inquiri debet quae differentia insit rei, & hoc fit vel inductione vel per demonstrationem *Quia*. Et haec de definitione dixisse satis fit.

QUAESTIO III.

De Divisione.

I.
Notius primus tractatus de divisione.

Alicui opinati suere esse idem dividere & definire.

Ex Antiquioribus pauci apprehenduntur qui de divisione egerint si Boetium excipias qui hujus materiae dux est, Eumq; ut talem Recentiores sequuntur communiter, maxime ad illa quae scripsit in libro de Divisione, de qua etiam hic tractaturus eadem quasi examinare cogito quae examinata fuerunt de definitione in praeterita quaestione scilicet quid & quotuplex sit divisio? quaeq; conditiones ad eam requirantur. Quare etiam ordinatè procedendo ad primum, sciendum, sicut aliqui omnem omnino definitionem negarunt, ita nonnulli existere qui asseruerunt Definitionem & divisionem non esse distinctos sciendi modos, putantes perinde esse hominem dividere in animal & rationale, ac illum definire animal rationale, Verum licet hoc concedi posset velut apparet verum quando utraque fit per partes essentielles, attamen generatim falsum est, quia nullus dicit veram esse animalis definitionem hanc divisionem quae animal dividitur in Rationale & irrationale, Imò ut proprius loquar nec tunc coincidunt quando utraq; fit per partes essentielles, nam maxime discrepant

in modo, nam definitio ex ratione sua considerat partes formaliter unitas, divisio verò considerat eas singillatim, praescindendo ab unione sine eo quòd consideret eas tanquam constituentes actu totum, Deinde divisio considerat partes, seu membra dividentia tanquam illa quae aliquam inter se oppositionem habent, definitio verò solum explicat naturam rei clarè, & demonstrat quidditatem in una cum aliis convenire parte, non verò convenire in altera. Ex quibus clarè liquet definitionem & divisionem distinctos esse sciendi modos, unde ad primum quòd quaeritur

DICO I. Bene definitur divisio quòd sit Oratio

totum in suas partes distribuens. Est communis & probatur explicando ejus partes. Dicitur Oratio, quia est modus sciendi, qui ut distinctè & clarè rem aliquam manifestet, non uno vocabulo, sed pluribus fieri debet, habet autem hanc particulam rationis generis, in ea namq; convenit cum definitione & argumentatione; Potest etiam Oratio hic dupliciter sumi tam pro imperfecta quam pro perfecta, ad modum quo eam explicui tractando de definitione, cum hac tamen differentia, quòd quemadmodum ibi tandem conclusi magis proprie in definitione sumi pro Oratione imperfecta, ex eo quòd spectet ad primam mentis operationem, ita e contra hic magis principaliter sumitur pro Oratione perfecta, nam ex communi sententia ad secundam mentis operationem spectat quia tunc intellectus proprie dicitur dividere, quando affirmat totius partes esse hanc & illam, non verò quando simpliciter sine affirmatione apprehendit. Dicitur Totum in suas partes distribuens, id est distribuendo manifestans, quòd habet rationem differentiae, nam sicut definitio quidditatem rei explicat, & argumentatio qualis res sit, seu rei proprietatem & qualitatem rei, ita divisio manifestat quantum res tota contineat, seu quantitatem per partes extendit.

Ubi nota quòd quamvis in omni divisione detur totum quòd dividitur & dicitur

conjunctè divisum, & partes in quas illud totum dividitur, quae ordinatè appellatur membra dividentia, illud totum illasq; partes non semper debere habere veram rationem totius & partis, sed quandoq; fieri per imitationem quandam totius & partium, ut contingit in divisione quae subiectum in accidentia dividitur, quia nec subiectum est verè totum in ordine ad accidentia, nec accidentia partes in ordine ad subiectum, sed quia accidentia faciunt unum per accidens ad modum veri totius, quòd sufficit ad explicandam & efficiendam divisionem eam, scilicet quae est per accidens, ut pauli post dicam. Haec itaq; pro primo sufficiant, ut autem multipliciter divisionis quae est altera pars in hac quaestione examinanda explicem.

Advertendum Totum quòd dividitur

potest multiplex esse, cujus multipliciter sequitur etiam multipliciter divisionis, nam totum primò aliud est quid nominis, aliud quid rei; Quid rei aliud est per se, aliud per accidens; per se est, quòd constituitur ex partibus per se unitis; per accidens verò est, quòd merè vinculo aliquo accidentali partes suas habet ad unatas. Totum per

II.
Describitur divisio.

III.

IV.

Totum divisible aliud est quid nominis, aliud quid rei, quid rei non unum subdividitur.

per se iterum aliud est universale, quod quidem actu partes non habet, habet tamen subiectivas, de quibus veluti de subiectis prædicatur, vas, de quibus veluti de subiectis prædicatur, unde alio nomine vocatur totum potentiale; Totum actuale est quod actu in se partes continet, & iterum subdividitur in *essentiale* & *integrals*; Totum integrals est, quod habet partes quæ licet essentiam non ingrediantur, spectant tamen ad eius integritatem; *Essentiale* verò est aliud *Physicum*, aliud *Metaphysicum*; Totum *essentiale Physicum* est, quod habet partes *Physicas*, *Metaphysicum* verò, quod constat partibus *Metaphysicis*, & juxta hanc multipliciter totius dividitur divisio.

Primò in divisionem *quid nominis* & *divisionem quid rei*. *Divisio quid nominis* est oratio in qua terminus unus, aut plures in suas significationes, vel sensus dividitur. ut si dicas hujus vocis *Canis* alia est significatio quæ significat bestiam latrabilem, alia quæ significat belluam marinam, & alia quæ significat sidus cœleste, & hujus orationis *litus aras*, alius est sensus, quod litus aratro percindas, & alius, quod operam perdas. *Divisio quid rei* est qua aliqua tota res in suas partes dividitur, & quia dixi multiplex esse totum idèò

Divisio Rei Dividitur iterum in *Divisionem totius universalis, Essentialem, Physicam, Metaphysicam & Integralem.* *Divisio totius universalis* est, quando illud dividitur in partes sibi subiectas quas sub se & in potentia continet, seu ut loquitur Aristoteles, in partes de quibus prædicatur, ut de subiectis; Et talis est divisio generis in species & speciei in individua, atq; Differentiæ in species, aut individua, hæc enim omnia ac sola prædicantur de suis partibus ut de subiectis, accipe exemplum primi modi, *Animalium aliud est homo, aliud brutum: hominum alius est Petrus, alius Paulus, & sic de cæteris. Animantium alia sunt animalia, alia planta, Rationalium alius est Petrus, alius Joannes.* *Divisio Physica* totius essentialis est quæ totum essentialis dividitur in partes *Physicas*, seu in materiam & formam, ut si divides hominem in *corpus & animam*, ubi corpus rationem habet materiæ, anima rationem formæ. *Divisio Metaphysica* totius essentialis est, quæ totum essentialis dividitur in genus & differentiam, qualis est dum dico, quod hominis alia pars fit animal, alia rationale. *Divisio demiq; totius integralis* est quæ totum aliquod materiale dividitur in partes ipsium integrantes, ut membra corporis humani integrant hominem totum, & Ordines Republicam totam, hæc autem juxta variam naturam partium iterum subdividitur in eam quæ totum dividitur in partes cognatas similes, seu ejusdem naturæ & homogeneas, ut si dividatur caro in plures partes, aqua in plures aquas, aer & cætera corpora simplicia: & in illam quæ totum dividitur in partes multigenas & dissimiles, seu diversæ naturæ & heterogeneas, ut partes corporis humani & partes domus, nam neque caro ejusdem naturæ est cum ossibus, nervis, &c: nec calx, lateres, ligna & lapides, & hac divisione dividuntur quantitates, discreta animalium corpora & alia multa, tum à natura, tum ab arte composita. In dubium tamen vertitur num

hæc sint datæ bonæ divisiones quod quoq; Resolvo &

DICO 2. *Benè dividitur divisio in præallegata membra, licet non sint immediata.* In re videtur esse communis licet ab Authoribus in terminis non sic proponatur. Prob. Conclusio. Quia quidquid in rerum natura dividitur divisione per se, aut est vox multiplex, habens nimirum plures significationes & sensus, aut res continens in se plures partes; si vox, aut sensus, habetur divisio quid nominis, si verò est res quæ multas partes continet, aut comparatur cum partibus à quibus integratur, aut cum iis à quibus secundum essentiam constituitur, aut cum partibus sibi subiectis, si cum his tanquam sibi subiectis est divisio totius universalis, si verò cum iis à quibus secundum essentiam constituitur physice, est *Physica*; si verò cum iis à quibus metaphysice constituitur est *Metaphysica*, si deniq; cum iis comparatur à quibus integratur, est divisio totius integralis, sed non datur alius dividendi modus qui huc revocari non possit, ergò divisio partitur benè in illa quinque data membra. Dixi in Conclusione licet non sint immediata. nam fortè secundum id quod enumeravi diversitatem totius ita etiam divisionem rei recensere debuisset, atq; adèò *Divisio rei* prius dividi debuisset in *Universalem & Actualem, Actualem in Essentialem & non Essentialem, Essentialis in Physicam & Metaphysicam, Non essentialis, seu Integralis tandem in Homogeneam & heterogeneam*, attamen hic non est novus dividendi modus, ut principalia membra dividenda recenscantur prætermis intermediis, quæ vel supponuntur, vel ad rem non ita pertinere videntur, quare desuper nullus inficiabitur.

Restat nunc motum facere ad divisionem atq; multipliciter Totius per Accidens, & in primis videtur non incongruè tot modis partiri, quod divisio totius per se, nam in primis videtur quòd *divisio nominis æquivoci, aut orationis æquivoca* pertineat ad divisionem totius per accidens, nam si plura significata habet, cenletur vox cuilibet subiecto inherere & advenire per modum accidentis, quod maxime verum apparet in orationibus illis, quæ nullam habent connexionem ad aliquod unum significandum potius quam aliud, qualis est illa dum dico, *Audivi Græcos vicisse Trojanos*, quæ æq; significat quòd Græci vicerint Trojanos, & quòd Trojani Græcos, deinde ad similitudinem totius integralis potest fieri talis divisio, dicendo verbi gratià de annulo ex auro & jaspide confecto, hujus annuli alia pars est fulva, alia pellicuda, & sic de cæteris. Verum quia tales divisiones ut plurimum reducuntur ad divisionem subiecti in accidentia, idèò cum communiori *Dialecticorum sententia* tenèò *Divisionem totius per accidens tripliciter partiri posse, scilicet cum, aut subiectum dividitur in accidentia, aut accidens in subiecta, aut accidens in accidentia.* Tunc est *divisio subiecti in accidentia* cum membra dividenda accidunt partibus subiectis divisi, ut si dicas, *Animalium aliud gannire potest, aliud non potest gannire, item aliud est rectum, aliud pronum; aliud aptum est ad risum, aliud ad latratum, aliud ad*

VII.
Divisio benè dividitur in universalem Essentialem Physicam, Metaphysicam & integralem.

XIII.
Divisio totius per accidens est etiam multiplex.

hinnitum, hæc namq; omnia membra dividenda accidunt partibus subjectis animalis, ut potè animalibus diversis. Tunc autem divisio est *Accidentis in subjecta* cum membris dividendis accidunt partes subjectæ divisi, ut si dicas: *Eorum quæ moventur quedam sunt cæli, quedam mixta, item bonorum alia sunt in anima, alia in corpore, alia in bonis externis: Colorum aliu est in Cygno, aliu in Corvo, aliu in aliu*, hic econtrario vides membra dividenda esse res quibus accidunt partes subjecti divisi nam aliquod moveri accidit cælis, aliud elementis, aliud mixtis. Tunc deniq; est *divisio accidentis in accidentia*, cum membra dividenda accidunt partibus subjectis ejus rei cui accidit divisum, ut si dicas, *alborum quedam sunt dura, quedam mollia, quedam liquida*, membra enim dividenda hujus divisi accidunt diversis corporibus, ut marmor, adipi, lacti, quæ sunt partes subjectæ corporis cui accidit ut sit album. Notandum tamen ut hæc sint bonæ divisiones, quod membra dividenda non debeant esse per se partes divisi, nam si fuerint per se partes divisi, seu de essentia, tunc non erit divisio per accidens, sed totius universalis, seu potentialis, ut si quis diceret, *Coloratorum aliud est album, aliud nigrum*, esset enim idem ac si diceret, *Color alter est albedo, alter nigredo, &c.* debent ergo semper divisa accidere membris dividendis, ut sit legitima divisio.

IX.
Membra dividenda minus debent continere quam divisum.

Conditiones & Regulæ Ad bonam

divisionem potissimum recensentur quatuor, quarum prima est ex Aristotele 2. Post. 5. *Ut singula membra dividenda minus contineant quam totum divisum*, omnia verò simul sumpta ut totum adæquent, hinc non bene daret quis divisionem, si quando diceret, *Animal aliud est sensiens, aliud rationale*, quia *sensiens* æq; latè patet ac *animal*; nec ille qui diceret. *Animalium aliud est bipes, aliud quadrupes, aliud plures habens pedes*; item *aliud est bestia, aliud homo, aliud angelus*, prior divisio quidem mala est ideò, eò quod divisum magis latè pateat quam membra dividenda simul accepta; posterior verò ideò, quia membra dividenda simul accepta latius patent quam divisum. Ratio quidem hujus Regulæ quo ad primam partem est, Quia omne totum est majus sua parte; quoad partem posteriorem verò, Quia in toto synchegoricè sumpto ut à divisione attingitur non est aliud quam omnes suæ partes simul. Sed in contra

X.

Arguitur Hæc est bona Metaphysica

ut si dicas, *hominis alia pars Metaphysica est animal alia rationale*, sed in hac divisione ly Animal magis latè patet quam homo ut est clarum, ergò ad bonam divisionem necessarium non est ut singula membra dividenda minus latè pateant quam divisum. R. concedendo ma. & dist. mi. Animal excedit & magis latè patet quam homo in ratione totius universalis & potentialis concedo mi. in quantum animal habet rationem partis Metaphysicæ nego mi. In hac ratione igitur exceditur animal ab homine, unde Regula in isto sensu quoq; est intelligenda.

Instatur Hæc est bona divisio, *Alborum quedam sunt dura, quedam mollia, & quedam liquida*, sed in hac divisione nullum membrum est aliquod totum universale respectu albi &

tamen omnia simul sumpta excedunt & magis latè patet quam divisum, ergò distinctio nulla, probatur mi. quia illa membra dividenda prædicantur etiã de rebus nigris, ut de ebeneo, pice & atramento, nam certum est ebenum durum esse, picem mollem, & atramentum liquidum, ergò. R. I. quoad I. p. negando mi. Quia durum verbi gratiã æq; bene prædicatur de albo ac eontra, nam bona est divisio, si dicas, durum aliud est nigrum, aliud album, unde bene subsistit adhuc data distinctio, sed R. secundò distinguendo alteram partem mi. si omnia illa membra sumantur collectivè sine respectu & ordine ad album concedo mi. si sumantur cum ordine & respectu ad album nego mi. Ita; licet durum, molle, & liquens magis latè pateat quam album si nihil aliud sub his nominibus intelligas, tamen si in uno quoq; subaudias album, tunc omnia simul albo adæquabuntur, nam æq; latè patet album per se, ac totum hoc album durum, album molle, album liquens.

Urgetur secundum Dialecticorum vulgatum & receptissimum, Membra dividenda debent dici ad convertentiam cum divisio, ita scilicet ut de quo dicitur divisum dicantur membra dividenda, sed ista allegata non possunt dici ad convertentiam ergò, patet ma. Nam bene convertitur cum homine, alia pars est animal, & alia rationale, ita de quo unum dicitur, dicatur & aliud, verbi gratiã quia de Socrate dicitur quod sit homo, etiam de ipso dicitur quod ejus alia pars sit animal, alia rationale, & iterum quia homo dividitur physicè in corpus & in animam, etiã bene dicitur de Socrate quod ejus alia sit pars corpus, alia anima, ac dicitur quod sit homo, probatur etiam mi. Quia si posset dici, aut diceretur quod sicut dividitur album in durum, molle, liquens, quod durum, molle, liquens sit album, & tunc, redit argumentum scilicet, quod sic latius pateant membra dividenda, propositionemq; faceret falsam, quia non quod durum molle & liquens est, album est, aut diceretur ad convertentiam, ita ut sub quolibet contineatur album ut vult solutio, & hoc non potest fieri, quia sic efficeretur propositio identica, quia idem est ac dicere album durum, album molle, album liquens, est album durum, album molle, & album liquens, ergò solutio data non subsistit. R. dist. ma. debent dici ad convertentiam copulativè vel divisim, concedo ma. copulativè semper nego ma. Ita; in divisione integrali Essentiali Physica & Metaphysica quidem dicuntur copulativè ut demonstrant divisiones adhibitæ pro probanda majori principali, veruntamen in divisione totius universalis, seu potentialis tantum dicuntur membra dividenda ad convertentiam divisim, unde licet bene dicatur de Socrate quod sit Animal, & licet animalis membra dividenda sint aliud homo, aliud bestia, non tantum hoc divisum homo vel bestia dicitur de Socrate, quare huic divisioni particulare est, ut in singulis membris dividendis aut contineatur, aut subaudiatur divisum.

Regula & Conditiõ 2. Ut in quantum fieri potest divisio fiat in proxima & immediata membra, contra quam regulam peccant qui corpus Animatum dividunt in hominem, bestiam, arborem fruticem, & herbam, transilendo duo immediata genera, Animal & plantam, quare prius ani-

XI.
Debet fieri in proxima & immediata membra.

animatum corpus dividendum est in animal & plantam quae immediate subjiuntur ipsi corpori animato, deinde verò distribuendum animal in hominem & bestiam, & planta in arborem, fruticem, & herbam.

III. Regula Tertia est, ut non nominetur in divisione una tantum pars totius & altera, vel alia exprimatur negatione; Nec tam multae recenscantur ut longior quam par sit oratio, quia si alteram partem tantum negatione expresseris, non sufficienter assignabis partes eius quod dividitur, quia negatio alterius partis non solum non est differentia, sed nullo etiam alio modo proprie pars, sive componens totum, sive subiecta toti; Aliquando tamen per negationem membrum dividens exprimeret potius, maxime ut tam necessariam facias divisionem, ut nemo negare possit, secundò quando altera vel reliquae partes carent nominibus positivis, tunc ad negativa confugere licet, ut divido substantiam in corpoream & incorpoream, animal in rationale & irrationale, quia ignorantur verae differentiae quae angelum & brutum animal constituunt, peccare tamen contra hanc regulam, si dices, Magnitudo alia est linea, alia non linea, & contra posteriorem regulam partem, si nimis multa membra enumerares dicendo: Animalium aliud est homo, aliud equus, aliud canis, aliud simia, aliud hoc, aliud illud, recensendo singulas species, quia talem divisionem nec tu absolveres nec alius comprehenderet, posset tamen dicere: aliud est animalium homo, aliud elephas, aliud simia, & sic de caeteris, vel etiam & alia remotiora sunt.

XIII. Quarta Regula est, ut membra divisionis inter se opponantur, per oppositionem autem hic intelligo eam repugnantiam quae de eadem re simul affirmari non possit, quare aliquis secundum Aristotelis exemplum male divideret animalia in natantia & alba, & iterum alia esse urbana, alia sylvestria, eò quòd eadem & natantia & alba esse possint, nec non eadem sylvestria & urbana.

XIV. Quaeres. Quae verborum formulam divisiones sint exprimendae? R. communiter quidem non servari determinatas aliquas formulas, attamen naturis convenientissimum est, ut in divisionis quid nominis, Physicae, Metaphysicae & integralis, ad initium ponatur nomen divisi in genitivo casu, & deinde ante nomen cuiusque membri dividendis, interferatur haec, vel aliae verba, Altera vel alia pars, aut similia, ut si dicas, huius vocis Galli alia significatio est quae significat hominem, alia quae avem, temporis alia pars est transacta, alia ventura, hominis una pars est corpus, altera animus. Divisiones verò totius potentialis in partes subiectas, quamvis eodem modo confici possunt, attamen ex communi consuetudine Philosophorum dividendum, ad initium ponendum est divisum in genitivo casu pluralis numeri, deinde addenda sunt membra dividenda, ut si dicas, substantiarum alia est corporata, alia incorporata, animalium alia in terra degunt, alia in aquis, Ratio, quia in prioribus divisionibus totum est aliquod actuale unum omnes suas continens partes, in posteriori verò cum casu actu non habeat unde

componatur, necessariò est universale, adeoque etiam in plurali numero exprimendum.

QUAESTIO IV.

De Argumentatione in Communi.

Certum est Argumentationem potissimum esse instrumentum sciendi, ut visum est in antecedentibus, quoniam illa sola habet vim illativam quae unum ex alio per consequentiam deducit, ut proinde per eam res maxime reddatur nota, quare congruenter de ea in hac quaestione tractatur, verum tamen non attingam ejus perfectissimam speciem, de qua quoniam illa fufiorem exigit tractationem, sequenti disputatione acturus sum, unde hic de argumentatione in communi tantum agam, quaerendo tria solita scilicet, quid & quotuplex sit, quaeque conditiones & regulae ad bonam argumentationem requirantur, quare ad primum progrediendo.

DICO I. Sumendo argumentationem in magis propria acceptione, bene describitur quòd sit oratio in qua ex argumento explicato, altera pars quaestioni concluditur. Ita Fonseca & Conimb. Videturque esse mens Aristotelis pluribus in locis ubi argumentationem vocat quandoque demonstrationem, late sumpto demonstrationis vocabulo aliquando *σισις*, hoc est fides, seu probatio, nunc *λογος*, id est, ratio appellat. Probatur declarando singulas partes: nam *ly Oratio* habet locum generis in quo cum aliis instrumentis sciendi convenit, nam tam definitionem quam divisionem instrumentum esse dixi sciendi, & orationem; Reliquae verò particulae locum differentiae habent, quas tamen explicare non est congruo minus, dicitur ergò in qua argumento explicato, id est, in qua proposito & ordinato medio ad aliquid inferendum, vel probandum assumitur ratio conveniens; per *ly Quaestio* altera pars, &c. intelligo omnem dubietatem, & ambiguitatem sententiae quae de aliqua re, resolvitur. Probatur secundo Conclusio refutando sententiam Adversariorum & maxime Mastrii. Si ista argumentationis definitio bona non esset, ex eo id contingeret quia daretur aliqua argumentatio quae in se non habeat medium explicatum, sed ista ratio nihil convincit ergò: probatur mi. ideo convinceret ista ratio, quia omnis consequentia est argumentatio, sed hoc est falsum, ergò: ma. est Adversariorum, probatur mi. ideo secundum adversarios omnis consequentia est argumentatio, quia tam argumentatio quam consequentia in Syllogismo resolvi & reduci possunt, sed haec ratio nulla est, ergò prob. mi. Propositiones affirmativae fieri possunt negativae, & hypotheticae simplices, & tamen exinde nullus nec Mastrius negat quin sint essentialiter distinctae, ergò licet argumentatio & quaelibet consequentia fieri possit, Syllogismus, aut etiam virtualiter sit Syllogismus, sequitur quod quaelibet consequentia sit argumentatio, ergò bene definitur argumentatio definitione data, maxime si debite animadvertatur quòd dixerim bene definiri si magis proprie sumatur, quare

Probatur Conclusio 3. Essentialiter distinguitur argumentatio proprie loquendo à pro-

I. Argumentatio est potissimum modus sciendi.

II. Describitur argumentatio.

III.